16 Jaar, No. 16. — 's HERTOGENBOSCH. — Dingsdag 6 Februarij 1844

DE NOORD-BRABANDER

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIJS
t' agt de Stad. . f 12.
Franco per post. » 14.

DICERE VERUM QUID VETAT?
HORATIUS.

ADVERTENTIEN
15 cents de regel
behalve 35 cents zegel.

(Verschijnende driemalen in de week: Dingsdag, Donderdag en Zaturdag.)

Korte aanmerkingen.

Er namen 51 leden deel aan de sektie-kamer-beraadslagingen over de beruchte wet op de bezittingen. Hoeveel leden denkt gij, waarde lezer, hebben den droevigen moed gehad, zich voor het beginsel eener wet te verklaren, welke *onzedelijk*, *onregtvaardig*, *rampzalig*, en zelfs ja *tyranniek* is? — Er waren, — wie zou het kunnen gelooven, indien het centraal verslag het niet aanhaalde, — er waren 36 leden in de sektien aanwezig, die het op zich durfden nemen een voorstel te wettigen, waarbij men niets minder voor heeft, dan de geheele natie uit te schudden, ten gunste der gepriviligieerde rentheffers, die het alzoo regtvaardig durven noemen, dat men den burgerstand verarmt, om den beursman te verrijken; die het zich tot pligt rekenen, uit de armoede des volks schatten te vormen, om daarmede den rijkdom onzer papier-pacha's te voeden; die er eene eer in stellen wat bewezen is onregtvaardig, onzedelijk en tyranniek te zijn, als het redmiddel van Nederland, aan te bevelen, in te roepen te vorderen!......— En dusdanigen waren er 36!.......... Dat is meer dan 2/3 der vergadering!!.....—

15, helaas, slechts 15; maar dan toch ook 15 leden protesteerden tegen de verfoeilijke voordragt. Eene kleine minderheid, voorwaar! maar die daarom des te eervoller is!

Hoe komt het, dat in Nederland het gezond verstand *altijd* bij de minderheid der Kamer geweest is?

Lees de geschiedenis van het Koningrijk der Nederlanden, en gij zult al wat kwaad, verderfelijk, rampzalig is voorgevallen, *altijd* veroorzaakt en goedgekeurd zien door de meerderheid der vertegenwoordiging.

Integendeel gij zult al wat goed, schoon, edel en heilzaam was, verdedigd vinden door eene helder doorziende minderheid.

Hoe komt dat? — Is zulks, omdat iedere meerderheid noodwendig kortzigtig, dom, eigenbaatzuchtig, te koop zijn moet en zijn zal? of..... maar wij willen dit thans niet beslissen.

Vragen wij thans slechts: als men uit het verledene oordeelen mag over het tegenwoordige, wat dan het oordeel zijn moet over het noodlottig 36-tal, waarvan wij boven spraken?

Waartoe moet een ministerieel blad strekken? —

Dient dat, om het publiek voor te lichten, of om hetzelve te bedriegen? —

Als men het *Journal de la Haye* leest, dan zou men moeten oordeelen, dat 's lands dierbare penningen worden besteed, om het Nederlandsch en Europeesch publiek — want daarvoor schrijft het arme blad, dat binnenlandsch *weinig*, en buitenlandsch *geene* abonnementen telt — te *bedriegen*; anders kunnen wij het niet noemen.

In het nummer van den 1 Februarij, verhaalt ons dat ministerieel, zoo pas aan de scandaleuse kronijk der veropenbaarde *geheimen* ontslopen blad, dat « *bij ons* » (in Nederland) de Staten-Generaal de » *wezenlijke* vertegenwoordigers zijn der » *publieke* opinie in zake van wetgevende » maatregelen."

De Staten-Generaal als wezenlijke vertegenwoordigers der publieke opinie van Nederland herschapen te zien, op het oogenblik, dat de natie als een man opstaat, om eene voordragt te verfoeijen, die de Staten-Generaal wettigen; dit is toch te onbeschaamd! Als dat niet eene *bedriegerij* is, dan kan men dat woord gerustelijk uit onze Hollandsche woordenboeken wegschrappen.

Wij zijn er sterk voor, dat het ministerie een orgaan bezitte, waarin het zich verdedigt. Een ministerie *moet* dat hebben. En de staat moet dat bezoldigen. Maar wij protesteren er tevens formeel tegen, dat een ministerieel blad gebezigd worde, om de natie en Europa leugens op den mouw te spelden, die tot financieel nadeel van individu's, en tot staatkundige misrekeningen leiden.

Een blad, dat misleiding ten doel heeft, onteert zich zelven.

Een ministerie, dat op bedrog bouwt, bereidt een graf voor vorst en vaderland.

Indien ons staats-krediet slechts rust op begoocheling en leugen, dan zal hij een weldaad aan zijn land bewijzen, die het hoe eerder, hoe beter, omverstoot.

ENGELAND

LONDEN den 31 Januarij.

Heden namiddag zullen de Koningin en Prins Albert het kasteel van Windsor verlaten en naar deze hoofdstad komen, waar morgen het Parlement door H. M. geopend worden moet. Denkelijk keert het Hof reeds Zaturdag naar Windsor terug, nadat de gewone adressen in antwoord op de troonrede ontvangen zullen wezen. Sommigen gelooven dat hetgene thans in Ierland plaats heeft, alsmede de heerschende verdeeldheid over de graanwetten, in die aanspraak met stilzwijgen zal worden voorbijgegaan.

— Laatstleden Vrijdag heeft de heer Sheil, voor het Hof te Dublin, zijne pleitrede tot verdediging der aangeklaagden in het algemeen, en van den heer John. O'Connell in het bijzonder, uitgesproken, die, ofschoon zij eenige uren achtereen duurde, de aandacht onafgebroken heeft geboeid, zoowel om het gewigt der zaken, als door de heldere uiteenzetting der denkbeelden, en de meesterlijke welsprekendheid, die overal in zijne rede doorstraalde. Eerst trachtte hij al het gebrekkige en met den voortgang des tijds strijdige der Engelsche wetten tegen gevallen van zamenzwering aan te toonen; daarna de vestiging, inrigting en daden der [illegible] volgens hem, niets misdadiger lag dan in andere Vereenigingen, bij voorbeeld in die der Oranjelieden, welke echter, in stede van vervolgd, door de tegenwoordige Bewindslieden veeleer aangemoedigd was. Hij schilderde vervolgens, met levendige kleuren, die plegtige openbare vergaderingen, naar welke de bevolkingen van geheele Graafschappen waren heengestroomd, om hare wettige regten te vorderen, zonder dat zij ooit de orde en kalmte hadden uit het oog verloren, tot wier bewaring zij, in de eerste plaats, door de thans als aangeklaagden voor de balie staande redenaars, gedurig op het gemoedelijkst waren aangemaand.

Maandag, voor dat de pleitredenen werden voortgezet, verzocht de heer J. O'Connell het woord, om te betuigen dat hij zich bezwaard achtte door iets hetwelk zijn verdediger, de heer Shiel, gezegd had, namelijk dat deze zich wel met den ergens gedanen voorslag zou kunnen vereenigen, volgens welken het gewone Parlement gedurende een gedeelte des jaars zijne zittingen te Dublin houden zou. Hij wilde niet gerekend worden in dit gevoelen te deelen, naardien hem, als Repealer, niets vergenoegen zou dan de volkomen herstelling van het op zich zelf staand Parlement van Ierland.

De advocaat Moore trad vervolgens als verdediger van den heer Tierny, een Ierschen geestelijke, op. Na breedvoerig over de beschuldiging van zamenzwering in het algemeen gesproken te hebben, waarbij hij het lang uitstellen der vervolging als bewijs voor het bewust zijn van het onregtmatige daarvan aanvoerde, dewijl men anders reeds de allereerste openbare volksvergadering ten doel van vervolging had moeten stellen, ging hij over tot hetgene zijnen client meer in het bijzonder betrof.

Deze had, zeide hij, geene dan wettig erkende bijeenkomsten bijgewoond, en aldaar niets gezegd of gedaan wat naar zamenzwering zweemde; ook was het onwaar dat hij tot een politie-beambte gezegd zou hebben dat de beginselen der Repealers toutgang in het leger maakten.

De heer Ray, secretaris der Associatie tot herroeping der Unie, werd door den advocaat Hatchel verdedigd, voornamelijk op grond dat hij de bijeenkomsten der Vereeniging als beëdigd persoon bijgewoond en verder niets verrigt had wat bij de wetten was verboden. Eenige ongesteldheid den advocaat belettende, wiens beurt het hierop was, daarin verhinderde, en het Hof zich vereenigde met het gevoelen van den heer D. O'Connell, dat de vastgestelde volgorde niet veranderd mogt worden; is de zitting voor dien dag opgeheven.

FRANKRIJK

PARIJS den 31 Januarij.

Men verhaalt dat de Koning, bij het zien der geringe meerderheid, met welke het adres was aangenomen, met zigtbaar misnoegen gezegd zou hebben: »Ziedaar dan hoe mijne onderdanen mij voor de zorgen van veertien jaren beloonen!"

— Het is bekend dat de heer de Salvandy, ambassadeur van den Koning der Franschen te Turin, als gedeputeerde tegen de aanneming van het adres gestemd heeft.

Men schijnt ten Hove ontevreden geweest te zijn dat de heer de Salvandy, die vice-president der Kamer van Gedeputeerden was, tegen de laatste paragraaf van het adres gestemd had; zelfs zou hem te verstaan gegeven wezen dat het grootkruis der orde van het legioen van eer, hem niet gegeven was omdat hij tegen de meening van het Kabinet zou stemmen. Hierop had hij, altijd volgens geruchte, geantwoord, dat het eenen vice-president der Kamer immers vrijstond zijne persoonlijke opinie te hebben. De koelheid, waarmede de Koning hem, bij het ontvangen der deputatie, bejegend heeft, zou hem tot het besluit hebben gebragt om zijn ontslag te nemen.

Het gezantschap te Turyn is, volgens veler gevoelen, voor den hertog Glücksberg bestemd.

— Het ministerie Guizot wankelt. Na alle groote vraagpunten ten zijnen voordeele te hebben doen beslissen, is het gestruikeld over een stroospier! De met al te veel passie aangevangene strijd tegen de legitimisten heeft gevolgen gehad, welke niemand had berekend.

BELGIE

Terwijl ongeveer duizend personen op het tweede winterbal vereenigd waren, hetwelk eergisteren te Brussel door den Koning der Belgen gegeven werd, en allerschitterendst was, is de generaal d'Hane Z. M. komen verwittigen dat een courier met gewigtige depêches uit Gotha was aangekomen. Onverwijld begaf de Koning zich naar het vertrek waar de aangekondigde officier zich bevond, en vernam daar de treffende tijding van het bijna plotseling overlijden zijns oudsten broeders den regerenden Hertog van Saksen-Coburg. Van droefheid overstelpt, verwijderde Z. M. zich in zijne afzonderlijke vertrekken, maar liet, om de feestvreugde niet te storen, eene ligte ongesteldheid als oorzaak zijner niet wederverschijning voorwenden. Desniettegenstaande vernam men weldra wat er gebeurd was, en vele heeren en dames weigerden het dansen voort te zetten.

Omtrent den juisten tijd en wijze van het overlijden des Hertogs laten de heden ontvangen Duitsche dagbladen nog in het onzekere. Ernst Antonie Karel Lodewijk, Hertog van Saksen Coburg en Gotha, was den 2 Januarij 1784 geboren, volgde zijnen Vader in 1806 in het Hertogdom van Saksen Saalfeld Coburg op, en verkreeg zijnen tegenwoordigen titel ten gevolge der overeenkomst van 12 November 1826. Hij laat twee zonen na, te weten den Erfhertog, die thans ongeveer zes en twintig jaren telt, en prins Albert, gemaal der Koningin van Engeland.

Nog twee andere Duitsche hoven zijn door treurige sterfgevallen in rouw gedompeld. De Groothertogin van Oldenburg, die den 23 dezer van een Zoon was bevallen, is vier dagen later in het kraambed overleden; zij was de derde gemalin des regerenden Groothertogs, die haar den 5 Mei 1831 huwde, en had den ouderdom van ruim een en dertig jaren bereikt. Het andere bedoelde sterfgeval is dat der Aartshertogin Maria Carolina, oudste dochter van den Aartshertog Rainier, onderkoning van het Lombardisch-Venetiaansch koningrijk.

NEDERLAND

'S BOSCH, den 5 Februarij. Men meldt ons uit Helmond, dat II. Woensdag morgen aldaar arriveerde Mgr. den Bisschop van Emmaus, die ondanks het slechte weder, en de bijna onbruikbare wegen de moeijelijke reis had aangevangen, om met pontificalen plegtstaat de heilige missie te sluiten, welke de paters Redemptoristen, däár, gelijk elders, met veel goed gevolg gegeven hebben.

'S GRAVENHAGE den 1 Februarij.

Bij besluit van den 30 Januarij jl. heeft Z. M. tot rector magnificus van de hoogeschool te Leyden, over het akademiejaar 1844—1845, benoemd den hoogleeraar G. Sandifort.

— De ridder Bazo, die gedurende eenige jaren de betrekking van Spaanschen zaakgelastigde bij dit Hof vervuld heeft, is door zijne Regering tot den rang van minister-resident te 's Gravenhage bevorderd. Daarentegen is de legatie-secretaris van Spanje alhier, de heer Salas y Quiroga, door zijn Hof teruggeroepen.

— Heden morgen is het stoffelijk overschot van wijlen Z. Exc. den luitenant-generaal graaf van den Bosch, op de burgerlijke begraafplaats dezer residentie, ter aarde besteld, derwaarts begeleid wordende door zijne hier te Lande aanwezige zonen, verders bloedverwanten en eenige zijner vrienden, terwijl onderscheiden andere vrienden en vereerders van den overledene zich op die plaats vereenigd hadden. De weleerw. zeer geleerde heer Rinkenchild heeft, nadat het lijk in den grafkelder was nedergelaten, eene toepasselijke aanspraak gedaan, waardoor allen, die rondom de rustplaats geschaard stonden, zigtbaar getroffen werden.

Deze ter aarde bestelling heeft zich door hare eenvoudigheid en nederigheid, eene der hoofddeugden van den verdienstelijken overledene, onderscheiden. Men heeft daarbij niemand der leden van de Staten-Generaal, en niet een der tegenwoordige Ministers opgemerkt.

— Men verneemt dat het den Koning behaagd heeft tot ridder der orde van de Eikenkroon te benoemen den 1sten luitenant bij het regement grenadiers en jagers, Smits, in garnizoen alhier. Gedurende een geruimen tijd heeft Zijn Ed. Gestr. met ijver en goed gevolg de leiding gehad der gymnastische oefeningen alhier, welke oefeningen aanvankelijk voor militairen ingesteld, ook onder dezelfde leiding, door verscheiden jongelieden uit den aanzienlijken stand dezer residentie bijgewoond worden. De heer Smits is almede oprigter en directeur der onlangs alhier ingestelde zwemschool.

'S GRAVENHAGE, den 2 Februarij.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft de Voorzitter voorgesteld, om de openbare beraadslagingen over het wetsontwerp tot regeling en dekking van den achterstand over 1840 en vroeger op Dingsdag aanstaande aan de orde te stellen. Eenige leden hebben zich daartegen verzet, op grond van den zamenhang dezer wet met die, betrekkelijk eene buitengewone belasting op de bezittingen en eene vrijwillige geldleening. Na eenige woordenwisselingen, is, met 22 tegen 15 stemmen, overeenkomstig het voorstel des Voorzitters besloten. In dezelfde zitting is het centraal verslag uitgebragt wegens de wet tot aanvulling der middelen over 1841, 1842 en 1843, welk ontwerp, na het zoo even genoemde in openbare beraadslagingen zal komen.

— Het Provinciaal Geregtshof van Zuid-Holland heeft in de zitting van gisteren, den persoon van Martinus van der Sluys schuldig verklaard aan moedwillige brandstapel, derwijze gesticht in een houts plaatst, dat zij den brand tot gebouwen moest doen overslaan; en te dier zake veroordeeld tot de straffe des doods, uit te voeren binnen de stad Brielle.

— In de Zierikzeesche Courant leest men, onder dagteekening van den 29 Januarij:

» In den avond van jl. Donderdag is op den Banjaard, bij dit eiland, vergaan het fregatschip de Zeeuw; kapitein C. Abrahamsz Jz, geladen met koffij, suiker en indigo, van Batavia naar Middelburg bestemd. De equipage is behouden aan land gekomen, maar aangekomen doch schip en lading zullen totaal verloren zijn.

Bij deze gelegenheid is wederom op nieuw de moed en zelfopoffering gebleken van eenige varensgezellen, die, ofschoon geene vaartuigen bezittende, geschikt om bij noodweer de zee te bevaren, des niet te min geen oogenblik geaarzeld hebben hun leven te wagen, om veil te hebben voor dat van hunnen mede-mensch.

Nadat het schip Donderdag avond vastgeraakt en kort daarna vol water geloopen was, hebben 20 man der equipage met de barkas het wrak verlaten, om zich, zoo mogelijk, te redden, en welke dan ook, na veel worstelens, behouden aan land en te Burghsluis zijn aangekomen. Later is de loodsboot van Vere, op de noodschoten uitgekomen zijnde, op eenigen afstand het wrak genaderd, maar geen kans ziende om er bij te komen, werd er door de overblijvenden op het wrak besloten er hunne tweede en laatste sloep heen te zenden, bemand met den opperstuurman en 4 matrozen, ten einde met dezelve eenige gemeenschap daar te stellen. Aan de loodsboot gekomen zijnde, zijn deze op dezelve overgegaan; doch hebben naderhand, met achterlating van den opperstuurman, met de jol van de meergemelde loodsboot beproefd het wrak te bereiken, om de overige 16 manschappen, waaronder zich de kapitein, tweede en derde stuurman, als mede de doctor, bevonden, daar af te halen, maar zijn toen door de branding voorbijgeslagen en afgedreven.

Alzoo was deze laatste hoop van redding voor hen jammerlijk vernietigd, en werd tevens hunnen toestand van oogenblik tot oogenblik hagchelijker; daar de zeeën zoodanig over het wrak henen liepen, dat zij niet anders dachten, dan door de golven verslonden te worden. Het was in dien toestand, dat zij Vrijdag voormiddag twee vaartuigjes op hen zagen afkomen, zijnde twee hoogaarzen van Bruinisse, welke zich met bestemmenden bezig hielden, en op hunne bemerking, dat er een schip in nood was, geen oogenblik aarzelden hun bedrijf te laten varen en pogingen te beproeven, om met hunne ranke vaartuigen de golven te trotseren. Door een dezer hoogaarzen, gevoerd door schipper Cornelis Goudswaard, is dan ook de bovenvermelde jol met 4 manschappen opgenomen, welke, met de golven worstelende, in eenen toestand verkeerden, die voor hun leven geen straal van hoop meer overliet.

Middelerwijl was de andere hoogaars, gevoerd door schipper Marinus Verspoor, en waarin zich mede bevonden zijn zoon Leendert Verspoor, Cornelis Beekman en Jacob Bood, het wrak genaderd en heeft deze, na onderscheidene vruchtelooze pogingen daartoe te hebben aangewend, eindelijk de schipbreukelingen bereikt, alsnu de onwaardeerbare zelfvoldoening smakende, om hen allen, met veel moeite en levensgevaar, op te nemen; hebbende als toen de zich op het wrak bevindenden, te redden, zijnde het alleen aan meergenoemden Leendert Verspoor nog te danken, dat de kapitein de hoogaars misgesprongen en door dezen nog tijdig gegrepen zijnde, is gered.

Mogt men bij dergelijke vroeger vermelde edele daden de bewondering hebben genoten van de kloekmoedige stoutheid van velen, die hun leven op het spel hebben gezet voor anderen, zeker zijn zij verdienen deze, en vooral Marinus Verspoor, en de zijnen, daaronder eene eervolle melding, daar het toch niet te betwijfelen valt, dat, zoo zij niet op het oogenblik van hunne redding waren opgedaagd, 16 menschen zeer waarschijnlijk de slagtoffers der vernielende golven geworden waren.

Mengelwerk.

De buitengewone belasting.

Verv. en Slot van Nr. 15.

Le ontwerper heeft nogtans, in art. 9 zich zelven overtroffen: er is niets dat men vergelijken kan bij de schreeuwende onregtvaardigheid, bij de onwettigheid van die bepaling. In de memorie van toelichting, waarbij het eerst de gemoederen voor deze wetsvoordragt wilde voorbereiden, had de minister zich veroorloofd, aan hun edel mogende te vertellen, dat de wet zoodanig beboorde ingerigt te zijn, dat men alle nuttelooze openbaarmaking der fortuinen zoo veel mogelijk vermeed, en de deur opentelde, om door middel

... van eigene liberale aangifte alle bekendmaking aan derden te vermijden. Dit heeft de minister den moed gehad, aan de afgevaardigden des volks, aan de vergadering van 's lands wijzen, te vertellen. Wij, die de [illegible] kennen van het geen onze Min. niet beelden [illegible] heeft, aan die achtbare vergadering veilig te kunnen opdisschen, hebben alreeds van den aanvang af de overtuiging van het ijdele dier toezegging gevoeld [illegible] aangedrongen. Maar nu moest de min. toch eindelijk in de voordragt zelve ons *het middel* opgeven, om door eene eigene liberale aangifte alle bekendmaking aan derden te vermijden. Art. 9 in verband met art. 19, § 1 bevat dan ook de oplossing dier opgave. Wij moeten bekennen dat niets eenvoudiger zijn kan, hoewel het daarmede gaat als met het ei van Columbus: een ander zoude er niet aan gedacht hebben. Vlecht derhalve kransen voor den redder van het Vaderland, voor hem, die aan de ingezetenen van Nederland het middel heeft aangeboden, om alle bekendmaking van het vermogen aan derden te voorkomen.

Onze lezers zullen ongetwijfeld van ongeduld branden, om *het middel* te kennen, waardoor de ingezetenen alle ambtelijke nasporing kunnen ontgaan ... Welk is dat middel? *Ga heen*, (zoo luidt in de ministeriele voordragt de oplossing van dit vraagstuk), *ga en neem in de vrijwillige geldleening deel ten uwen name voor een kapitaal van Driemaal Honderdduizend Guldens, en niemand heeft het regt, de hoegrootheid uwer fortuin te onderzoeken.*

Verontwaardiging boeit onze lippen. Wij begrijpen niet, hoe de Min. niet alleen voor de beide kamers der Staten-Generaal, maar voor het gezond verstand der natie, de geringschatting zoo ver durft drijven, om of zulk eene toezegging te doen, of zulk eene voordragt te durven aanbieden.

Maar er ligt niet alleen eene bespotting in het privilegie, hetwelk de minister aan de goede ingezetenen van Nederland octroijeert, om door de deelneming voor *f* 300,000. — in de geldleening zich te kunnen vrijmaken van de buitengew. belasting — en die bespotting is te blijkbaarder ook voor den onnoozelsten, waar de buitengewone belasting, waarvoor die losprijs bepaald is, zelfs hen bereikt, die slechts *f* 1,000 — bezitten, ook hen die niets bezitten, hen die *f* 2 daags verdienen, — dit privilegie, 't welk eene bespotting is voor de geheele natie, met uitzondering van 20 of 30 individuen, is in het voordeel van die individuen een hoogst onregtvaardig voorregt. Immers door inschrijving van *f* 300,000 is [illegible] in het stelsel van het ontwerp gegeven [illegible] aan een kapitaal van 5 à 6 millioenen guldens. Nu zijn er in Nederl. 20 of 30 fortuinen, welke het kap. van *f* 5,000,000 enkelen zeer ver, ja, vier, vijf en zesmaal, overschrijden. Aan deze kolossale fortuinen wordt dus door den minister het hof gemaakt; aan deze kolossale fortuinen wordt eene, voorwaar nergens meer [illegible] gunst [illegible]! Op die wijze wordt, terwijl de natie met lasten verplet wordt, en niets en niemand gespaard is, eene algeheele vrijstelling toegekend voor al hetgeen de grootste kapitalisten van Nederl. boven *f* 5,000,000 ieder bezitten, en men mag, zonder gevaar van zich te bedriegen, aannemen, dat aldus minstens *honderd milj. guldens* geheel worden vrijgesteld; voorwaar een gruwel te meer in dit in alles laakbaar ontw. De minist. moge zich vleijen, hierdoor de gunst te verwerven van de hoogste geld-aristocratie, een paar stemmen te winnen in de Eerste Kamer, welke [illegible], en de oneer van het mislukken der geldleening door de inschrijving van 6 of 9 milj. te temperen, wat ook eene machiavellistische staatkunde daarover moge oordeelen, de zedelijkheid doemt als een gruwel de gedachte zelfs, om paleizen en landgoederen en millioenen van hypotheken en effecten enz. aan de belast. te onttrekken, waarmede het bed en de linnenkast van den geringsten burgerstand worden getroffen.

Wij zullen niet verder omtrent deze vrijwillige geldleening, welke in haar geheel eene begoocheling is, in bijzonderheden uitweiden. Wij spreken derhalve niet van art. 10, betrekkelijk de aanbieding, waarmede Z. M. Koning *Willem Frederik* zijne loopbaan besloot, toen nog het berigt van het treurig overlijden van den vorst niet was ontvangen. Al wat de *Spectator* omtrent dien Doorl. persoon, omtrent zijne regering, ook omtrent zijne laatste aanbieding heeft gezegd, heeft geene verandering te ondergaan, sedert den dood van den eersten koning uit het teregt geëerbiedigd stamhuis van Oranje. Wij laten aan anderen het voorregt, om meer dikwerf van kleur te veranderen dan het kameleon: aan anderen, om de verguizing na den troonafstand, welke op de slaafsche vereering gedurende het bewind gevolgd is, na het overlijden wederom door vergoding te vervangen. Wat wij omtrent *Willem I* geschreven hebben, blijve geschreven: niet eenen lettergreep, niet eene letter wenschen wij daarvan uit te wisschen. Ook de aanbieding blijft in onze beoordeeling wat zij was — in alle opzigten verwerpelijk. Men zoude 's lands toekomst voor eene tijdelijke besparing van minder dan *f* 200,000 's jaars verkoopen! — Wij spreken ook niet van art. 11, hetwelk naauwelijks eenen regtskundigen toets zoude kunnen doorstaan: niet van art. 15, waaraan de minister zelf zoo weinig geloof hecht, als iemand in het land; niet van art. 16, [illegible] welk de vroeger door den minister aangebodene berekening wijzigt, eene berekening welke wij trouwens alreeds hebben wederlegd.

Kort kunnen wij, na al hetgeen wij alreeds hebben aangevoerd, thans zijn in de behandeling van de 2e afd., welke de eigenlijke voordragt behelst, tot welke de 1e afd. niets is dan eene inleiding. Art. 17 spreekt zeer oneigenlijk en te onregte van de *buitengewone behoeften van de schatkist.* De *behoeften* van de schatkist zijn niets minder dan buitengewoon; zij zijn integendeel, hier te lande zeer gewoon, zeer gebruikelijk, even als de jaarlijksche tekortkoming. De minister stelt zich immers voor, door zijn stelsel van *behoud de gewone* begrooting der staatsbehoeften op denzelfden voet te bestendigen. De ontworpene *belasting* alleen is inderdaad *buitengewoon*, en de minister roept thans de hulp der Kamer in om ook deze tot eene *gewoonte* te maken. Vindt 's ministers voorstel in dit opzigt bijval, zoo zoude het daarmede kunnen gaan, als met hem die zijn paard de *gewoonte* wilde leeren van te vasten, doch het ongeluk had, het goede dier te verliezen, toen het zich naauwelijks de gewoonte eigen had gemaakt.

Art. 18 bepaalt, *wie* belasting schuldig is; art. 20 en vgg. verklaren, *wat* belastbaar is. Wij hebben alreeds van de *retroactiviteit* en de onuitvoerbaarheid dezer belating in één opzigt gesproken. Daarenboven heeft de min., opdat de onuitvoerbaarheid in geen opzigt mogt ontbreken, niet alleen alle ingezetenen, maar ook alle Nederlanders, die zich in vreemde landen bevinden, belastingschuldig verklaard. Z. Exc. waant, dat de Reddings-wet met moederlijke teederheid den Nederlander overal moet volgen, waar heen hij ook goedvindt zijn verblijf over te brengen. Is de inlassching van negen woorden in de wet toereikend, om den vlugteling de liefderijke vervolging op te dringen?

De minister had breed opgegeven van zijn voornemen, om de buitengewone belasting alleen van toepassing te maken op de *gegoeden*. Wij hebben alreeds vroeger verklaard, dat de toezegging eene begoocheling was, van alle wezenlijkheid ontbloot. Hare vervulling is nogthans de *maatstaf* van het vertrouwen, waarop hij aanspraak heeft, die door het ministerieel dagblad heeft verkondigd, dat de rijkdom alleen de buitengewone heffing zoude dragen, terwijl de overige bevolking daardoor niet zoude worden getroffen die aan de afgevaardigden des volks, aan de vergadering van 's lands wijzen, stellig, plegtig, herhaald heeft durven verklaren, « *dat de heffing zoude doen blijken, dat de gewilde som de finantiele krachten der natie niet overschreed,* » en « *dat de belasting hen alleen zoude treffen, die haar konden dragen, terwijl de mingegoeden in het geheel niet zoude worden belast.*"

Wij zouden te vergeefs trachten de gevoelens te schetsen, welke ons bezielden, toen wij, indachtig aan deze belofte, en hoewel op hare logenstraffing geheel voorbereid, art. 18 en vgg. der voordragt lazen. [illegible]! Gij durft de waarheid verkrachten, en het gezond verstand der natie beleedigen, door uw ontwerp als eene belasting op de rijken, op de gegoeden te doen voorkomen! Waar was er immer eene belasting, welke zwaarder drukte op de mingegoede volksklassen, op de ingezetenen, die nu alreeds onvermogend zijn, om zonder de grootste opofferingen de bestaande belastingen te dragen, en die de meest regtvaardige aanspraak hebben op, en behoefte aan verligting en verademing? Waar was er immer eene belasting, welke meer ellende en armoede heeft gebaard? Waar eene belasting, in welker heffing zelfs de gewapende willekeur zouden moeten te kort schieten, omdat het bevel *geeft den Keizer, wat des Keizers is!* hier telkens beantwoord zoude worden door *waar niets is, heeft de Keizer zijn regt verloren.*

Zien wij nogthans, wie de *rijken* zijn en welke de *rijkdom* is, waarop de heer VAN HALL zijne Reddingswet wil toepasselijk maken.

De rijken van den heer VAN HALL zijn, allen die, hun bed en het bed hunner kinderen, hun linnen en het linnen hunner kinderen, hunne kleederen en de kleederen hunner kinderen, hun gereedschap en hunne werktuigen, daaronder begrepen, en daarbij alle denkbare waarde gevoegd, een kapitaal van meer dan *f* 1000— bezitten, alsmede die, zonder met een zoo aanzienlijk vermogen te zijn bevoorregt, voor zich en hun huisgezin *vijfendertig stuivers* daags verdienen!

Deze is de maatstaf van Rijkdom, welken een Nederlandsche minister, aan het hoofd van twee departementen van algemeen bestuur geplaatst, aan de afgevaardigden des volks, de vergadering van 's lands wijzen, heeft durven aanbieden! Maar daartoe bepaalt zich, volgens hem, niet de stand der Rijken in Nederland. Daartoe behooren ook de weezen en verdere geälimenteerden in de gestichten van weldadigheid. Hij doet zijn belasting alzoo op de armen, op de armsten in den lande drukken, en stelt daardoor tevens eene poenaliteit op de liefdadigheid. De reddings-wet treft ook alle de fondsen zonder onderscheid welke de vroomheid der vaderen aan de menschenliefde heeft toegewijd. Ook in dit opzigt zoekt men te vergeefs onder de talrijke finantiele gedenkteekenen, waarmede de omwentelings-periode van het einde der vorige en het begin van deze eeuw het goede volk heeft begiftigd, eene meer barbaarsche wet.

In de meeste dier verordeningen, leest men „ *eder echter dat van deze heffing vrij en geëximeerd zullen zijn alle revenuen van fondsen en gestichten* ad pios usus." Maar dit voorbeeld scheen den min. niet navolgingswaardig toe, hier waar hij zich niet tot de inkomsten beperkt, maar het kapitaal zelf aangrijpt, en waar hij, om niets en niemand te sparen, ook de inkomsten van hen, die geen kapitaal hebben, als kapitaal beschouwt.

Wat moet het oordeel zijn over de wijze hoe de minister gestand doet aan zijne toezegging, om de rijken en de gegoeden alleen te zullen treffen? Het is verre van onze bedoeling verwijderd, als voorstanders eener zoodanige belasting op de rijken te willen optreden. Wij hebben integendeel het denkbeeld zelf als verwerpelijk en heilloos bestreden. Maar dit kan niets hoegenaamd veranderen in ons oordeel, omtrent de [illegible] *digheid* van hem, die aan *zijne* belofte aldus gestand doet. Wij vragen met vertrouwen, of het geoorloofd, of het betamelijk, of het staatkundig is, door het voorbeeld van zulke tastbare onwaarheden en openlijke begoochelingen, alle *vertrouwen* op de verklaringen en toezeggingen van de ministers voor altoos te vernietigen.

En nogtans ook nu weder, in de memorie van toelichting, welke bij deze wetsvoordragt gevoegd is, en welke overvloeit van allerlei nietsbeteekende phrases, waagt de min. in meer gewijzigde bewoordingen, die met de waarheid in onloochenbare tegenspraak zijn, zijne vroegere verklaringen terug te geven. « *Zij die, tot de behoeften des dagelijkschen levens beperkt, niets dan het noodige ter hunner beschikking hebben, blijven buiten het bereik der belasting.*" Wij vragen het ieder gevoelig, ieder regtschapen gemoed, of ooit de waarheid met meerdere stoutheid is verkracht. Men denke slechts aan den deerniswaardigen huisvader, vroeger aan weelde gewoon, die met zijn talrijk gezin van zes honderd gulden 's jaars moet leven, indien dat leven mag heeten, die daaruit kleeding, voeding, woning, vuur, licht, onderwijs, geneesheer, en geneesmiddelen, en zoo vele andere benoodigdheden, en alle de reeds zoo drukkende directe en indirecte belastingen moet bestrijden, en die niet leven kan, dan door eene onafgebrokene volgreeks van opofferingen en van ontberingen, niet leven kan, dan ten kosten van alle uitspanningen, van alle vermaken, van vele behoeften, die voor het genoegen zijner dierbare kinderen geen offer, voor de weldadigheid geene bijdrage, voor zedelijke en intellectuële behoeften geene middelen bezit, omdat de honderd cents van iederen gulden vooraf eene vaste bestemming hebben; die nogtans, hoewel zijne vrouw en zijne dochters in den huisselijken kring de plaats eener dienstbode vervangen, het gevoel van waardigheid niet heeft verloren en zijne eerlijke armoede weet te verbergen. Zoo zijn er, in den kwijnenden toestand der nationale welvaart, in ons land duizenden van huisgezinnen, welke aan deze mijne flaauwe beschrijving volkomen beantwoorden. De min. van fin. schijnt hiervan geene wetenschap, geen vermoeden te

hebben. Hij is ten eenenmale onbekend, of veinst het te zijn, met den werkelijken toestand der Nederlandsche maatschappij. Hij kent noch de gesteldheid der fortuinen, noch den staat der ingezetenen, noch de prijzen der levensbehoeften, noch de veelzijdige onvermijdelijke uitgaven aan de huishouding in Nederland verbonden. Hoe zoude hij anders bij mogelijkheid onder de gegoeden in den lande kunnen rangschikken de huisgezinnen, welke van *vijf en dertig stuivers* daags moeten bestaan? Hoe zoude hij zijner eigene gematigdheid dan nog lof durven toezwaaijen, omdat hij hen, die minder verdienen, liefdevol ontheft? Hoe zoude hij, met de onnoozelste eenvoudigheid en de beste trouw der wereld, durven bijvoegen: « De mingegoeden, welke ook langs andere wegen schot en lot opbrengen, zullende door deze verzachtende bepalingen van eenen last verschoond blijven, *welke hun te zwaar zou kunnen vallen.*» O! welke nooit geevenaarde goedheid! Zoude de Min. ook de kans hebben gezien, om nog lager af te dalen, om nog dieper te treffen? En zouden de slagtoffers, wie de Min. van fin. nog zoude getracht hebben te bereiken, op aanvrage om hunne bijdragen in de buitengewone heffing, niet met de Spartanen geantwoord hebben: « *Komt en neemt ze!* »

« Wij weten thans, wie de minister onder de rijken rangschikt; zien wij nu, welke voor hem de bestanddeelen van den belastbaren rijkdom zijn. Ook in dit opzigt heeft het ministerieel geweten eene nooit overtroffene ruimte. Inderdaad is er niets aan eenigen bijzonderen eigenaar toebehoorende, hetwelk de minister niet aan deze buitensporige heffing onderwerpt. Gestrenger en meer onverbiddelijk dan de deurwaarder, met de geregtelijke uitvoering van een vonnis in naam der justitie belast, zondert de minister zelfs niet het noodige bed en beddegoed uit van de personen, tegen welken hij zijnen finantielen maatregel rigt, of van hunne bij hen inwonende kinderen, of de kleederen, waarmede zij en hunne kinderen gekleed en gedekt zijn, noch de gereedschappen en werktuigen van den ambachtsman, tot zijn persoonlijk bedrijf behoorende noch de boeken van den onderwijzer van den geleerde van den student; noch de koe en het stroo en voeder van den behoeftigen landman. Hij onderscheidt niet tusschen de bezittingen, die vruchten afwerpen en de bezittingen, die geene afwerpen, en van welke het volstrekt onmogelijk is, eenig deel aan de schatkist op te brengen, zonder het voorwerp te vervreemden; hij onderscheidt niet tusschen de zaken, welke al of niet bestemd zijn om te worden verbruikt; hij onderscheidt niet tusschen de zaken, welke voor verzilvering vatbaar, of daarvoor volstrekt niet berekend zijn; hij onderscheidt zelfs niet tusschen de zaken, welke onder andere benaming eenmaal, of ook tweemaal alreeds belast zijn, en die tot dus verre onbelast zijn gebleven. Met meer juridieke naauwkeurigheid dan eerbiediging van de maatschappelijke gesteldheid, verklaart hij onder bezittingen te verstaan al wat het voorwerp van bijzondere eigendom is. Ook hierin overtreft de gestrengheid der Reddings-wet zelfs de maat der revolutionaire afpersingen. Daarbij werd doorgaans van het bedrag der bezittingen eene som afgetrokken voor ieder kind tot het huisgezin behoorende. De Min. van fin. meende in zijne opzameling der revolutionaire heffingen dit voorbeeld niet te moeten navolgen.

Wat de waardering aanbetreft, is de onregtvaardigheid der voordragt niet minder onmiskenbaar. Wij zouden een boekdeel moeten schrijven, zoo wij dit in alle bijzonderheden wilden aantoonen. Ten aanzien van onroerende goederen, welker aanslag en waardering meest twijfeling scheen te kunnen veroorzaken, heeft de Reddingswet opzettelijk eenen zoo valschen maatstaf aangenomen, dat de reeds zoo zwaar gedrukte grondeigenaars, in stede van ½ ten honderd, veelal het dubbele aan de schatkist zouden moeten opbrengen. Ten aanzien van de effecten, actiën enz., heeft de min., zonder een voorwendsel ter verontschuldiging, een willekeurige verhooging van een tiende der *werkelijke waarde* voorgeschreven, daarmede (naar het schijnt) bedoelende de *nominale* waarde; want hoe Z. Exc. *anders* de werkelijke waarde niet alleen tegen de *in gemoede geschatte* waarde, maar zelfs tegen prijs der officiele prijs-courant, wil bepalen, is onmogelijk te bevroeden. Dat nu de min. een rabat van 10 pCt. op de *gemoedelijkheid* van den belastingschuldige bedingt, is niet weinig in tegenspraak met het voorgewend vertrouwen van Z. Exc. op de zoo hooggeprezene Nederlandsche trouw; maar zelfs dit verklaart en regtvaardigt niet eene gelijke verhooging ten aanzien der officiele prijs-courant. Deze bepaling is vooral ten aanzien van *actiën* te meer onregtvaardig, omdat nu alreeds de daardoor vertegenwoordigde waarden in den regel *tweemaal* zullen worden aangeslagen en belast, *eenmaal* als actie onder de bezittingen van den eigenaar, *eenmaal* wegens de activiteiten behoorende aan de maatschappij, en die alleen de waarde der actie uitmaken. Het ontwerp draagt nogtans ook hier aandoenlijke blijken van de ministriele edelmoedigheid. Of verdient de bepaling niet dien lofelijken naam, te vinden aan het slot van art. 22, dat er geene vermeerdering van belasting plaats zal hebben, op grond van *le prix d' affection*, en dat alzoo, ook in deze wet, de bijzondere gehechtheid aan eenig voorwerp, d. i. *de gedachte van den belastingschuldige, tolvrij zijn zal?*

Wij hebben alreeds gezien dat de ontwerper in de maand April de ingezetenen belasten wil voor hunne bezittingen op 1 Januarij vóór de aanneming en afkondiging der wet: dit blijkt uit art. 23. De redactie van art. 24 vereischt een *commentaire*. In art. 25 worden, voor zooverre de belasting betreft, alle boedelscheidingen sedert den 1 Januarij 1844 nietig verklaard.

Art. 27 bevat de door ons met kracht bestredene fictive kapitalisatie van inkomsten, waardoor alzoo zij, die vaak buiten staat zijn, om uit hunne *dagelijksche* inkomsten hunne *dagelijksche* behoeften te bestrijden, aangeslagen worden over een kapitaal, hetwelk zij nimmer bezeten hebben en nimmer bezitten zullen. Aldus heeft de stuitende onregtvaardigheid dezer bepaling, als met eenen tooverslag, allen, die van beroepen, neringen en bedrijven bestaan, plotseling in kapitalisten herschapen, en wegens die hersenschimmige kapitalen aangeslagen.

Wij zullen alleen nog doen opmerken, hoe art. 29 om de maat der onregtvaardigheden vol te meten, niet alleen de bewindvoerders in hunne personen en in hunne eigene goederen aansprakelijk stelt, maar ook aan mede-erfgenamen en mede-eigenaren, eene hoofdelijke verbindtenis, ieder voor allen, heeft opgelegd.

Met betrekking tot art. 30 zullen wij slechts herinneren, hoe de 20e en 21e klasse voor een aanzienlijk gedeelte hunner bezittingen geheellijk worden vrijgesteld.

Het lust ons niet art. 31—68, bevattende hetgeen wij het *technisch* gedeelte van het ontwerp kunnen noemen, uitvoerig te behandelen, waarin de ontwerper gestand moest doen aan de toezegging, om de gestrengheid der uitvoering door de zachtheid zijner vaderlijke voorschriften te temperen, en door vertrouwen in de eerlijkheid der ingezetenen alle *inquisitoriale* nasporing van ambtswege te voorkomen. Hoe die toezegging wederom (en konde het anders?) eene loutere begoocheling behelsde, leze men in de genoemde artikels waar men bepalingen vindt omtrent aangifte aanslag ambtshalve, overtreding, eeden, commissie van voorloopig onderzoek, commissie van eindonderzoek, justificatie, voorziening in hooger beroep, boeten, verhooging van de buitengewone belasting met 12 pCt. 's jaars ten aanzien van hen, die de gewone buitengewone belasting niet betalen of betalen kunnen, verdeeling der provincien niet in kies-districten, maar in belasting-dist. enz. enz. Wij mogen echter noch met stilzwijgen voorbijgaan de zware boeten, welke de Reddingswet tegen hen voorschrijft, die het lidmaatschap der onderscheidene commissien weigeren, eene weigering, welke de ontwerper alzoo toont te voorzien, noch de buitensporige invorderbaarheid van deze belasting bij lijfsdwang, welke het besef der onuitvoerbaarheid door gewone middelen verraadt; noch de wel willende vrijstelling van zegel en registratie van de acten van verpanding en hypotheek, welke de belasting-pligtigen zullen moeten aangaan, ten einde het door hen verschuldigde te kunnen voldoen, eene vrijstelling welke de overtuiging kenbaar maakt van het harde en bezwarende dezer heffing op de zoogenaamde rijken; noch ook eindelijk de verbranding van de aanteekeningen en registers der Gedep. Staten en Commissien, een volstrekt onbeteekende waarborg, welken de min. tegen een wezenlijk en aldus erkend gevaar aanbiedt; als konde door de verbranding van die schrifturen aan de regering de door haar verkregene wetenschap worden ontrukt omtrent alle de bezittingen en alle de hulpmiddelen der ingezetenen.

Het laatste artikel van het ontw. bevat eene algemeene *delegatie* der wetgevende magt: » *voor alle voorzieningen, welke voor de toepassing en behoorlijke uitvoering dezer wet noodzakelijk worden bevonden.* » Hoe ver de min. deze magtsdelegatie wil uitgestrekt hebben, moge uit de memorie van toelichting blijken, waarin tevens het oordeel omtrent het ontwerp zelf schijnt opgesloten te liggen: „ Eene wet, welke alle ingezetenen van den staat betreft, aller bezittingen en vermogen aan eene belasting onderwerpt, vordert, in hare uitvoering, menigvuldige meerendeels louter reglementaire bepalingen, welke, zoo zij al aan het gebied des wetgevers niet vreemd waren, zijne voorzorgen en voorzieningen echter zouden kunnen te leur stellen. Daarom, en ook omdat men bij eene heffing *als de onderwerpelijke* geene vroegere ondervinding en geene antecedenten raadplegen kon, heeft het ontwerp aan den Koning de bevoegdheid moeten toekennen, om de geregelde en eenparige uitvoering der wet door reglementaire bepalingen te verzekeren, en te verhoeden, dat het groote doel het herstel van 's lands financiën, niet door kleine oorzaken verijdeld worde."

Deze is de wet, aan welke de min. van fin. het Nederl. volk, wil onderwerpen; deze is de wet, waaraan hij de benaming van Redding wil hebben verbonden! maar deze is ook de wet, waartegen het gansche land eene stem is opgegaan, en welk ieder kalme beoordeelaar voor uitvoering geheel ongeschikt acht. Moge de wijsheid des Konings niet alleen het land voor dien geessel hoeden, maar den eenigen doelmatigen weg doen inslaan tot wezenlijke redding van Nederland!

Advertentiën.

**** Heden overleed, tot mijne bittere droefheid, na voorzien te zijn geweest met de H. H. Sacramenten onzer Moeder de H. Kerk, mijn geliefde Echtgenoot, de Wel Edele zeer Geleerde Heer *JOSEPHUS JOHANNES HOGTIN*, in leven Medecinae Doctor, op den hoog jeugdigen leeftijd van bijna 40 jaren na eene genoegelijke echtverbindtenis van bijna 3 jaren, mij nalatende een Zoontje, nog niet in staat zijn verlies te beseffen.

Familie en Vrienden gelieve deze algemeene als bijzondere Kennisgeving aan te nemen.

Verzoeke van rouwbeklag te blijven verschoond.

Ten huize Boschlust te NERBOSCH,
30 Januarij 1844.

Weduwe J. J. HOGTIN,
Geboren NOLET.

**** Men verlangt in eene LAKEN-FABRIEK in *Zuid-Holland* iemand, als *MEESTERKNECHT* der WEVERIJ werkzaam te kunnen zijn, de vereischten zijn: het WEVEN grondig te kennen en aan anderen te kunnen onderwijzen, benevens bewijzen van goed zedelijk gedrag. Men adressere zich door *gefrankeerde*, eigenhandig geschreven brieven, welke tevens moeten inhouden het verlangde Salaris, bij W. P. VAN STOCKUM, Boekverkooper te *'s Gravenhage*.

**** Eenige Honderden extra jeugdige blanke, mooi gewortelde EIKENHEESTERS, ook BERKEN dito, en velerlei PLANTSOEN *goedkoop* te bekomen bij P. VAN NUENEN, aan het Hemelrijk te *Oirschot*.

**** H. VAN DER VELDEN, Openbaar Onderwijzer en Kostschoolhouder te *Boxtel*, verlangt op annemelijke voorwaarden eenen ONDERMEESTER van den tweeden of derden rang, die de Fransche en Hoogduitsche talen grondig verstaat, en de beginselen der Meetkunde kan onderwijzen. *Brieven franco.*

TE HUUR

OM MET 1 MEI, 1844, TE AANVAARDEN,

Eene zeer logeabele HEEREN-HUIZING en TUIN, genaamd Maasstroom, te *Vught* aan den Waterkant nabij den Straatweg; te bevragen bij HENDRIK AARTS Mr. Timmerman, aldaar.

**** Men verlangt tegen primo Mei, een bekwame

BANKETBAKKERS BEDIENDE,

voorzien van goede getuigschriften. Alsmede een LEERLING, tegen billijke Condition. Adres met franko brieven onder Lett. A. B. bij den Boekhandelaar H. A. BANNING te *Utrecht*.

De Notaris *A. VAN DRONGELEN*, Standplaats hebbende te *Oud-Heusden*, zal, op bekomen authorisatie van de Arrondissements-Regtbank te *'s Bosch*, ten verzoeke zijner Principalen, op *Donderdagen den* 8 *en* 15 *Februarij* 1844, beide de dagen des voormiddags om 11 uren, ten Huize en Herberge van den Heer ADRIAAN EEKELS op de *Haarsteeg*, Gemeente *Hedikhuizen*, in het openbaar Veilen en Verkoopen:

Een HUIS en ERF met aangelegen BOOMGAARD en BOUWLAND, te zamen groot 61 Roeden 27 Ellen, staande en gelegen in het blok de Hoeven op de *Haarsteeg*, in het aangenaamste gedeelte van de Gemeente *Hedikhuizen*, kadaster Sectie C. Nos. 298 tot en met 303.

Bij geaffigeerde billetten breeder omschreven.

BEURS VAN AMSTERDAM.

Heden, Zaturdag 3 Februarij, 4½ Ure.

W. S. 2½ pCt. 53½. Dito 5 pCt. 100. Synd. 4½ pCt. 95. Dito 3½ pCt. 80. Handelm. 140, 139⅞. O. I. 5 pCt. 99. Rijn Spoorw. 96. Amst. Holl. Spw. 77, 76. Ard. 99. Dito Coupon. 24, 25. Dito 3 pCt. Port. te L. 2½ pCt. 48⅜, ⅜. Oude Russen 4 pCt. 91. De Stiegl. en Co. 91. Columb. ex Ven. 10. Peruan. 14⅝. Tur. Br. Grieken 15. Onbep. Dito. 12.

[illegible] en Steendrukkerij van [illegible] A. Aarde [illegible]